

Πουλούδια...

(ΑΝΕΚΔΟΤΟ)

Αυτοί οι σκοτεινοί δρομίσκοι αυτή η ακαθαρσία, αυτή η μιζέρια, αυτά τα καληόμοια, αυτές η αφηρασιακές δομές, αυτές η ύποπτες πόρτες, αυτή η έλλειψη του ήλιου, η δύσπιστες φουγάλλες των καιοθηματιάρη, και τα ανήσυχα βλέμματα των γυναικών, αποτελούσαν τον κόσμο της!

Ωστόσο, αισθανόταν άοριστα ότι πέρα από την Άγία Βαρβάρα, πέρα από το Μετάκωνο, πέρα από το Σερίλιο, στην άκρη του δρόμου της Πριγκηπισσας Μαργαρίτας, υπήρχε ένας άλλος κόσμος, αλλά φοβόταν να ριζοκινδυνεύσει προς τα εκεί κι είχε γι' αυτό το μέρος ένα ανέκφραστο φόβο. "Ως τα τώρα, όταν τύχαινε και ξεπερνούσε το δρόμο των Έμπορων, αντιβίριζε με τρόπο τους άλλους ζητιάνους, οι οποίοι μόλις της έδελταν άμεσως την έδωχαν από την περιοχή τους. Οι σκύλοι την δάγκκαν και οι χωροφύλακες την φοβέρizαν να την ουλάδουν..."

Έκει κάτω ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Έτσι, όταν έφτανε στα τελευταία όρια του καταφυγίου της, έριχνε ένα εξεταστικό βλέμμα σ' αυτά τ' ανεξερεύνητα μέρη κι έτρεχε κατόπι, με το κεφάλι κρυμμένο κάτω απ' το λυγισμένο μπράτσο της, σαν να την κουνήγούσαν...

Ζητιάνευε. Και της έδιναν πάντα πολύ λίγα.. "Όλοι ασ-οι οι άνθρωποι γύρω της ήσαν απασχολημένοι να κερδίσουν το ψωμί τους: Έμποροι που προσπαθούσαν να ξεγελάσουν τους πελάτες τους, άγχοφόροι καμυτωριασμένοι από τα βάρη των δεματίων, όπηρετες άπλυτοι κι άχιτώνισιοι... Κανείς απ' αυτούς δεν νοιάζοταν για τη μικρούλα ζητιάνα.

Άλλοι την έπαιρναν για κλέφτρα κι' ήσαν για τις τάξεις τους, ριχνοντας ο π ο ο π τ α βλέμματα πάνω της, άλλοι ήσαν φτωχοί και περνώντας από μπροστά της την κτύαζαν σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους, άλλοι πάλιν την έδωχαν με αγανάκτηση, αηδιαζόμενοι από τα κουρέλια της...

Ση την αρχή ζητούσε έλεημοσύνη με δυνατή φωνή μ' ένα τόσο σχεδόν απαιτητικό, επειδή δεν είχε φάγει τίποτε από την προηγούμενη μέρα και τυραννιόταν απ' το άδειο στομάχι της.

Έπιπτα, σιγά-σιγά η φωνή της χαμήλωνε, γινόταν ίκετευτική, αγωνιωδής, τρεμάμενη και θερμά δάκρυα κυλούσαν στα μαγουλά της.. Έξακολουθούσε να περιπλανιέται, πελλίζοντας έντοικτωδώς άοριστα λόγια, ως πού η φωνή της σβηνόνας, στο φλογισμένο λαρύγγι της. Στο τέλος της ημέρας, όταν δεν της ήχα, δώσει τίποε, μιά μεγάλη

Η μικρούλα βάδιζε άργά, σύρριξα στους τοίχους, κατά μήκος του στενού δρόμου των Έμπορων. Δεν σταματούσε μπροστά στα μαγαζιά, δεν σήκωνε τα μάτια στη μακρú λουρίδα τ' ουρανού που άπλωνόταν ανάμεσα σ'α σπίτια, με όβτε και μπροστά της κύτταζε.

Βάδιζε με το κεφάλι κατεβαμένο και φαινόταν σαν να μετρούσε τις πλάκες του πεζοδρομίου. Πήγαινε αδιάφορη, χωρίς να νοιάζεται για τα πιτσιλαμα: της λάσπης που τινάζόντουσαν άπάνω της από τους τροχούς των λιγοστών άμαξιών.

Όταν έφτασε στο έκκλησάκι του Σερίλιο, μπροστά στο άγαλμα του Χριστού, το τιμωμένο στα κόκκινα, το σεφαναωμένο με άγκάθια, και με το μέτωπο και το στήθος κηλιδαμένο από πυκνό αίμα, του έριξε ένα βλέμμα αδιάφορο και ξαναγύρισε από τον ίδιο δρόμο, με το ίδιο άργό βάδισμα..

Ήταν ζητιάνα. Πεινούσε, διψούσε, η κνήμη της ήσαν γυμνές και τα ζυπόλυτα τ'εία της είχανε παραμορφωθεί από τις πέτρες που πατούσε. Έκείνη την παγομένη μέρα του φλεβάρη δεν φορούσε παρά ένα μακρύ ακάθαρτο πουκαμισο και μιά ξεσχισμένη ποδιά, που μόλις συγκρατιόταν πάνω της μ' ένα σπάγγο. Γύρω στο λαιμό ένα κομμάτι δαι έφειτομένης σάρπας, και τίποτ' άλλο.

Η μικρούλα ήταν άδύνατη, σχεδόν σκελετωμένη. Από τις τρώπες του πουκαμισού της και της ποδιάς της έβλεπε κανείς μιά σάσκα άναίμακτη, άγρολέυκη. Τα κόκκαλα του στήθους φαίτοκρυσαν σαν νάβηλαν να τρυπήσουν το δέρμα.

Αυτήεπε κανείς κάτω απ' αυτά τα κουρέλια δληθά έπάρρωστιάριχη άβλιότητα του παιδικού σ'ουδούσει. Πρόσωπο σοβαρό και λυπημένο, με χρωμαμένο, μέτωπο χαμηλό και πρόωρα ρυτίο, μάτια μεγάλα βαθουλωμένα, πλαισιωμένα με άμυρο φόνιο, στόμα σφιγμένο και χείλη

Προκείατίας τ'ήταν, έφτά χρονών.

σε σέ χ'οστε είχε μιά μέρα που έπίσπε ζητιάνευε. Κ' όβιν σ'α, μαζύ γύριζαν τους δρόμους της προκυμάιας και έλεημοσύνη. Έτραγαν συχνά κανένα ξεροκόμ-καί κοιμόντουσα, κάτω από καμιά σκάλα, με το της μικρούλας άκουπιτισμένο σ'α γόνατα της μη ένας.

Προχέ, η μητέρα πέθανε από τυφο, και το κορίτσι έμεινε μόνο του ώπιου στρατο της Νεπλέρ. Δεί έκλαψε, όβτε φώναξε για το νε ο έξης μάννας του. Βγήκε για ζητιανιά και έέχασε την όρα-καί το πύ. Αυτή την μέρα δεν έβανε και κοιμήθηκε στο όπαιθνο ένη σ'α σκόλος στα σκάλοπ'α της έκκληρίας της

Τα ψέργιας Γέφυρας.

ρούντα γρόνια πέρασαν από τότε κι' η ζωή της μικρούλας δεν τα κι' θόλου άλλάξει. Δεν εγνώριζε και δε θυμόταν τίποτε. Το ήμερες, μ'α αυτό έμιοάζε σαν μιά μεγάλη μέρα νορίς ψωμί...

Τά έβχιζε τις περιπλανήσεις της απ' τα χαομάτα κάθε μέρας τους ρόμος τών. Έμπορων ένας άκαιοειδής σ'ενόμακρος δρόμος, σπάν το καταφυγίο της Γόριζε δλα τα σκάκια του, τα σ'ενά τ'α άδιέοδα, το μικρομάγαζό του με τις στενές πόρτες, τις άχράς σκάλες. Πήγαινοεργόταν, χωρίς να σταματά, από την Κανούργια Γέφυρα, που ήταν το σημείο της έκκινήσεως, ως το έκκλησάκι του Σερίλιο. Έκανε μιά νόρα και εαίόθαιε απ' το παλιό ναυπηγίο. Έριχνε ένα βλέμμα σ'τ' άγαλμα τ'ου Όριανου, το σημείο στο ψηλό μουσείο και κατόπι ανέβαινε από το Μετάκωνο, βρέχοντας τα πόδια της στα μπλέ, κόκκινα και βιολετί νερά τών βαρριών.

Όταν έφτανε εκεί, δεν τολμούσε να προγορήσει π'ό πέρα και ξαναγύριζε στο δρόμο τών Έμπορων. Δεν ήθελε να π'έρση κοντά από μιά ταβέρνα, που βρισκότα, εκεί, κι' από την όποια έβγαине μιά όσημη πολύ όρεκτική από μεζέδες και ηγνάντι ψάρια. Προγορούσε άδ'όσια προς τη σκάλα της Άγίας Βαρβάρας, σταματούσε μερικές στιγμές στην ε'σοδο τών λουτρών, θαμαόοντας μ'ο δ'εαμειή με τεγνητούς βράγους κι' ένα φονικένδτρο με πλατεία π'όσινα φύλλα. Πήγαινε ως τ'α Σερίλιο και πάλι ξαναγύριζε, με το ίδιο πάντοτε βήμα, κολλώντας στους τοίχους, γλυστρώντας ανάμεσα στα πόδια τών διαβατών...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

‘Η νεαρή παραμάννα.-Κυρία, έχασα τó παιδί στón κήπο, μπρός απ’ τά μάτια μου.

‘Η κυρία.-Πώς! Έχασες τó παιδί! Καί γιατί δέν μιλούσες σ’ έναρ πόλιμαν; ‘Η νεαρή παραμάννα.-Μά άκριθώς θταν τώχασα, κυρία, μιλούσα μ’ ένα...πόλιμαν!...

Συμβολισμός :

Ένας άσπρονδος φίλος τó κρασιού συμμετείχε σ’ ένα γεύμα, σtó όποιο γιά κακή του τύχη κάθε είδους κρασιού ήταν άπηγορευμένο από τόν Άμφιτρώνα.

Όταν σειριθρίστηκαν τά φρούτα, ένας από τούς συνδαιτυμένους πού καθόταν πλάι του, τόν έπίεσε νά φάη λίγο σταφύλι. Έυχάριστá βρυχήθηκε. Δέν συνηθίζω νά παίρνω τó κρασιού μου σέ...χάτια!

Δικαιολογίες...

‘Υ πάλληλο ς.-Κύριε διευθυντά, θά μου έπιτρέψετε νά λειψώ τó άπόγευμα από τó γραφείο; Πέθανε ή γιάγια μου. Λιευθυντή ς.- Ναι. ‘Αλλά νά πής τής γιάγιας σου νά μιην ξαναπεθάνη αυτό τó καλοκαίρι, γιάτι έλασσε πνιγμένο στή δουλειά.

Καύμενε Ρόμπινσον! έπτε ό φίλος στόν άπατημένο σόζγιο. ‘Αντιλαμβάνομαι τή λύπη σου... Βάώ τόν έαυτό μου στή θέσι σου...

Στή θέσι μου! Έκαμ’ ό Ρόμπινσον. ‘Αλλοιμονού! Μπήκαν πολλοί ώς τώρα στή θέσι μου!...

Στή ζωγραφική έκθεση. ‘Ο καλλιτέχνης ς.-Θέλω νά μου πής τήν άνεπείραστή γνώμη σου γι’ αυτή τήν είκόνα μου.

‘Ο κριτικός.-Είνε άναξία λόγου! ‘Ο καλλιτέχνης ς.-Τό ξέρω πού γνώμη σου είνε άναξία λόγου, αλλά ει περίεργος νά τήν άκούω!

Άνεπιθύμητη εισήγησης.

Γιατί μου ζητάς νά δουλέω στό 10 λίρες γιά δική σου προσωπική; Μήπως είσαι άποχρεωμένος άπέναν; ‘Όχι, αλλά αν δέν τού τίς δός θά τίς ζητήση από μένα.

Άμερικάνικο.

Στό Σικάγο, έλεγε κάποτε ένα τοίχος μετανάστης σ’ ένα μισπτου, τó κάθι ει τεραστίων διαστάσεων... Τό ξενοδοχείο π. χ., σtó όποιο ήταν τόσο πελώριο, ώστε θταν χ τó κουδούνι τού δωματίου μου τήσκει τó θράδι ó καμαριέρης έργου δωματίού μου τήν Τρίτη τó πρωτ ή θεμομάδα!

Πρόσφερνε τά λουλούδια τής μηχανικής, χωρίς νά μπορ μιλήση, γιάτι ένας λυμγός τής έπνιξε τή φωνή καί τής φούενε τó στήθος.

Ένας στρατιώτης πέρασε καί τής έδωσε μιά πεντάρα. ‘Η κρούλα μπήκε άμέσως στό άρτοπωλείο καί άγόρασε λίγο ψωμι! Αυτό τής έφασε. Τώρα ήθελε νά φύγη από έ κεί κάτω. ΕΙχ άρχισε νά φοβάται. Πιό πολύ τήν τρούαζαν τ’ άμάξια, πού δέν τή άφηναν νά περπατήσει έλεύθερα. Κι’ άποφάσισε νά περσάη από τόν πέζοδρομό σ’ άλλο. ‘Αξαφνα, μιά κυρία πού βρισκόταν μέσος σ’ ένα πολυτελέστατο άμάξι, έβγαλε μιά κραυγή καί λιθοβόλησε... Τό άμάξι τής έλιξε παρασούρη τή κρούλα!...

Στό λιθόστρωτο, κοντά στό πεζοδρομίο, κοιτόταν τώρα σωριασμένο τó φτωχό κοριτσάκι, μέ τó πόδι σπασιμένο. ‘Αγωνιούσε γύρω από τó σκόρπια γραφάλλα του, κρατώντας ένα γραφάλλο στίνα χεράκι του καί λίγο ψωμι σ’ άλλο, μέ τó πρόσωπο όργρό καί λυπημένο καί τó στόμα μισάνοιχτο. Τά μεγάλα, θαβούλα ματάκια του, μισοσθησμένα πειά, άτένιζαν τόν όρανο καί σήγαναν, σήγαναν, θάμπωναν, νύχτωναν γιά πάντα...

MATILDE SERAO

κούρασι τήν έπιανε, τó κεφάλι τής στριφογύριζε, σερνόταν ως τά σκαλιά τής εκκλησίας τής ‘Καινούργιας Γέφυρας καί σφωριαζόταν άναίσθητη. ‘Εμοιαζε έτσι σάν ένα μπόγο από παλιά κουρέλια, άπ’ όπου έβγαυαν ένα ύπόκωφο παράπονο. Σέ λίγο σηκωνόταν πάλι γιά νά περιπλανηθί στά μέρη πού σύγχαζαν όι έργάτες, φεύγοντας άπ’ τίς δουλειές τους, όπου έλιπιζε νά έξασφαλίση κανένα ξεροκόμματο. Πολλές φορές δέν εβρισκε νά φάη, παρά μερικές πορτοκαλλόφλουδες!...

‘Ηταν Κυριακή.

Τής μικρούλας τής φανόταν πώς θά πεθάνη αυτή τή μέρα ‘Από καιρό σέ καιρό ή δυνάμεις τής φεύγανε καί σφωριαζόταν στό χώμα. Τά μαγαζιά ήσαν κλειστά, όι διαβάτες πολύ βιαστικοί καί δέν τήν άκούγαν. Διευθυνόντουσαν όλοι στίς πλούσιες συνοικίες, έπήγαιναν έ κεί κάτω... Τούς άκολουθούσε μηχανικά μέ τó βλέμμα Μπήκε ύστερα στήν εκκλησία τής ‘Καινούργιας Γέφυρας. ‘Ηταν άδειά! Τής φάνηκε τεράστια. ‘Ενοιωσε μιά κρυάδα, καθώς τά γυμνά πόδια τής πατούσαν στό μαρμαρένιο πλακόστρωτο. ‘Ο νεοκόρος τήν έπίασε από τó μπράτσο καί τήν έβγαλε σούρνοντας έξω. Ξανάρχισε τήν πορεία τή στούς έρημους δρόμους. ‘Ηταν μόνη κι’ άπελπιόμενη. ‘Όλος ό κόσμος ήταν έ κεί κάτω!...

Τότε λησιμονώντας τó φόβο τής, σπρωγμένη από τήν πείνα καί τήν ένστικτώδη άνάγκη νά φάη, έπέρασε πύ άύνορα τής γενοιαίας τής διέδοσης τó δρόμο κι’ άνέθηκε τά σκαλιά τού ‘Ανύου ‘Ιωσήφ. ‘Ευεινε τότε μ’ άνοιχτό τó στόμα. ‘Εβλεπε κáτi, πού ούτε -ó φανταζόταν: ‘Ενα πλάσδύ δρόμο, καθαρά μαγαζιά, λευκά σπίτια, κήπου- καί άπέραντο αίσασα. Λησιμονόβη τήν πείνα μπροστά σ’ ένα τόσο άεισθαύμαστού θέαμα. Δέν σ’αίτιασε νά κινάτζει καί πολύ μίη θιτόνια μέ ταιγνίδια. ‘Ε κεί έ κáτi ό έλα ήσαν ώρασία! Τζού ώρασία!...

‘Ακολούθησε ύστερα τόν κόσμο πού πήγαννε στή Φύπα-Μεντίνα. Σταματούσε σέ κάθε θήνα, έθαύμαζε. ήταν περιεργή καί δέν θυμόταν τίποτ’ από τήν αθλιότητα τής. Μόνω τ’ άμάξια τήν τρούαζαν, τρένοντας πέρασ-έθνε, άλλ’ αού ή θάδιζε στό πεζοδρομίο. Στή Δημοτική πλατεία κουράστηκε πάλι καί κάθισε σ’ ένα πάγκο. ‘Υστερα ξανάνοιωσε νά θαβίζη κι’ ήτασε στήν πλατεία τού Σάν-Κάολο. Καθώς ήταν μικρή, σ’ ένα κύμα κόσμου, πού τήν παρούσε ως τήν πλατεία τού ‘Αγίου Φερδινάνδου.

Δέν έβλεπε τίποτε. Μά, παρουσιωμένη από τήν κοπιοπλημυρία, ξεσπάθηκε κι’ αίσθανόταν τόν έαυτό τής καλά. ‘Από κνήρο σέ καιρό έβλεπε νά περπών σόν άένα άνορθότατος. Συλλά όι έπιθόπου τραβήνονταν σάν πλάγια γιά ν’ άδουπαν νά περσάτ ένα άμάξι, πού μέσα καθόταν κανίνας άδουσηο κωλάς, σπικνωλωμένη από άσθμα λουλούδια. ‘Όπτασίες, γόνινοσες, φευγαλέες, στασιμίζόντουσαν γύρω τής, πού τήν ήκαναν νά τρούαζν...

‘Η ώρα περνούσε καί ή νύκτα έπεφτε σιγά-σιγά. ‘Η όσογη τών λουλουδιών νύκταν άναϊτόσηη, ή σφονές αδυνάτιζαν, τó πλάσος άσάσωνε. ‘Αξάφνα, κοντά στή μικρούλα πέρασε μιά γυναίκα μέ άσάα έμφάσια, γλυμμένη από άσάοα, μέ γελαστό πόσάοο, μέ τ’ ασία στωλιωμένα μέ μεγάλα σκουλαρίκια. Κρατούσε στό γέσι ένα πανεύο γεμάτο από λουλούδια. ‘Ηταν μιά άσθμώδης, πού έιγε στό πάλει στή μιά δόκλαση περισούρα...

-Κυρία!... Κυρία!... Δόστε μου ένα λουλούδι!... ψιθύρισε ή μικρή ζητιάνα.

‘Η νεαρή γυναίκα, μέ μιά γροηθι κι’ άδουμική κίνηση άφασε νά πέσουν στά γέρια τής μικρούλας καί φόντα γαρύφαλλα. ‘Η μικρούλα έγαμογέλασε, έπέσασ ένα γαρύφαλλο σέ μιά τρούατ τού ποικαμισού τής καί ύστερα θέλησε νά πουλήση κι’ αυτή λουλούδια. άσοο έιγε δά τόσα πολλά...

‘Αλλά δέν άγόραζε κανείς. ‘Ενας φοιτητής βλέποντάς τήν, έπτε: ‘Γιά φαντάσου, νά έπιτρέπουν νά κυκλοφορή στούδ δρόμους ένα κουρέλι τέτοια μέρα Καραθβαλιού!... Μιά άλλη παχάοαρη κυρία άρχισε νά καταφέραι κατά τής ζητιανιάς καί τής άστυνομικής άβραναίας. ‘Η μικρούλα δέν κατάλαθε τó νόημα τών λόγων αυτών, αλλά έννοιωθε πώς τήν περιφρονούσαν, τήν έβριζαν. Τί ήθελε μία τέτοια κουρελιασμένη, έστύλητη μικρή, μέ τά βαθούλα μεγάλα μάτια τής καί τó άναμάλιασμένο μικρό κεφάλι τής, άνάμεσα σέ τόση ευτυχία;

Τώρα ή πείνα τής κεντούσε τó στομάχι καί τής φλόγιζε τó στήθος. Βρισκόταν κοντά στό Γαλλικό άρτοπωλείο, άπ’ όπου έβγαυνε μιά κροσούδα φρέσκο ψωμιού καί γλυκισμάτων, μιά

ΒΙΑΣΤΗΤΕ Ι...

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΟΥΤΕ ΣΤΙΓΜΗ! ΠΡΕΠΕΙ Ν’ ΑΠΟΧΤΗΣΕΤΕ ΚΑΙ Ν’ ΑΠΟΛΑΨΕΤΕ ΟΣΟ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΡΤΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΠΟΥ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΚΑΙ Η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕ 4 ΔΕΛΤΙΑ ΚΑΙ 8 ΔΡΑΧΜΑΣ

Την άθάνατη «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»

Τού ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ

Συνεγίεται επίσης ή διανομή των δύο πρώτων άριστοτυπωμένων τών περιοδικών μας :

‘Αλφόνσου Καρ

«ΚΑΤΩ ΑΠ’ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ»

‘Αλεξ. Δουμά, υιο

«Η ΚΥΡΙΑ

ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

‘Ετοιμάζεται

Τού ΑΔΦ. ΑΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Η «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΑ»

SAS